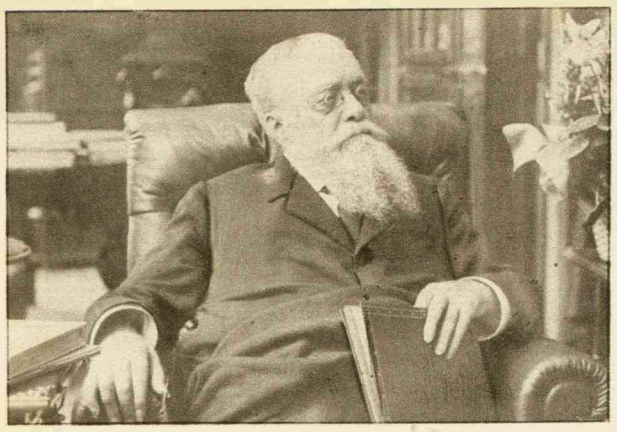

JHR. MR. VICTOR E. L. DE STUERS †.
Te 's-Gravenhage is den 21sten Maart overleden de heer Jhr. Mr. VICTOR E. L. DE STUERS, lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal. Eertijds was de overledene referendaris van de afdeeling Kunsten en Wetenschappen, in welke functie hij ontzaglijk veel, vooral op restauratie-gebied, heeft gedaan.

P. VAN ESCH.

J. MORKS.
Den 1sten April a.s. hoopt de heer P. VAN ESCH te Tilburg den dag te herdenken waarop hij vóór 40 jaar in dienst trad bij de Maatschappij tot Exploitatie van Staatsspoorwegen. — Den 24sten Maart herdacht de heer J. MORKS te Middelburg onder veel blijken van belangstelling het heuglijk feit, dat hij gedurende 25 jaar directeur was van het Middelburgsch Stedelijk Muziekcorps, dat voortgekomen is uit het muziekcorps der voormalige schutterij, waarbij de jubilaris luitenant-kapelmeester was.

Maret keurde altijd alles goed wat Mr. Liénard deed. Mr. Foulon en Mr. Devigne waren er niet mee ingenomen; maar ze konden het niet over zich verkrijgen zich tegen dien naam te verzetten toen Mr. Liénard hen eenmaal zoo gedoopt had.

Zooals reeds gezegd waren de vrienden uitstekend gehumeurd. Mr. Devigne was zelfs vroolijk en maakte, terwijl ze op het tweede glas bier wachtten, drie jeux de mots — iets zeer buitengewoons voor Mr. Devigne!

Het tweede glas werd voor ieder neergezet, ze dronken een paar slokken en toen zei Mr. de Maret:

„Vertel ons van uw strijd met den uhlaan, chevalier!..." Het was altijd Mr. de Maret die dit vroeg. —

Mr. Liénard leunde achterover in zijn stoel en streek nadenkend zijn langen snor op. Hij keek daarbij eenigszins uitdagend naar Mr. Devigne en toen begon hij. —

„Toen ik in dienst ging was ik een verlegen jongen. De oorlog stond me tegen en telkens wanneer het schieten begon voelde ik mijn knieën knikken. Dit hinderde me erg want ik was een goed schutter en wilde de Fransche vlag zoogoed als ik kon dienen. Dikwijls noemde ik mijzelf een lafaard. Toch wist ik dat ik geen lafaard was! De proef, beste vrienden, kwam in een kleine schermutseling, die we met de Pruisen dichtbij Bernay hadden. Juist toen we aan 't ontbijt waren werden we door de uhlanen overvallen. Ik had een kop koffie in de hand en mijn ransel op de knie toen de Pruisen kwamen aangestormd. Ik sprong op en greep naar mijn geweer; maar een groote blonde uhlaan kwam met gevelde lans op mij af voordat ik mijn ransel kon wegwerpen. En dat was mijn geluk, waarde vrienden! Juist toen de Pruis met zijn lans naar mij stak hield ik den ransel vóór mijn maag, want als naar gewoonte had ik daar weer dat weeë gevoel."

Na deze woorden keek de spreker Mr. Devigne met een uitdrukking van oprechtheid aan.

„Zijn lans stootte op mijn ransel en gleed af. Ik greep de lans en trok uit alle macht. De Pruis verloor zijn evenwicht en viel. Snel wierp ik me op hem en met mijn hand om zijn keel worstelden we. Die man was groot en sterk. Hij trachtte mijn hand van zijn keel te krijgen; maar 't gelukte me met mijn linkerhand mijn bajonet te grijpen. Ik stak hem die door den hals en hij stierf onmiddellijk."

Een indrukwekkende stilte volgde.

Mr. de Maret slaakte een zucht van verlichting. Mr. Devigne opende de lippen, maar zei niets. Mr. Foulon draaide in gedachten zijn glas rond.

„Neen," vervolgde Mr. Liénard, „nooit meer was ik bang. Maar van vechten kwam er niet veel meer voor mijn regiment. Het was na dit gevecht dat ik de orde kreeg."

Met een handige beweging opende hij zijn jas en toonde de wit geëmailleerde, vijfpuntige ster, embleem van het Legioen van Eer. Om de orde niet al te zeer te doen opvallen droeg hij haar niet aan het gebruikelijke vuurroode moiré lint. En nooit had iemand hem de bizonderheden waardoor hij deze decoratie kreeg hooren vertellen. — De andere gasten waren nu al weg. De Ober hing een doek over de vogelkooi; dit was het teeken dat 't sluitingsuur gekomen was.

„Les Quatre" stonden ook op. Mr. Liénard neuriede een Fransch liedje. Toen hij langs de caissière kwam hield hij stil om haar de anjer die hij in zijn knoopsgat droeg aan te bieden en haar een complimentje te maken. Altijd maakte hij haar een compliment en telkens zei hij iets nieuws.

Buitengekomen gingen „les Quatre" uiteen. Mr. de Maret en Mr. Devigne keken nog even Mr. Liénard na.

„Waarlijk, de chevalier houdt zich echt zooals 't een Fransch soldaat past," zei Mr. de Maret bewonderend.

„Arme Mr. Maurice," mompelde zacht Mr. Devigne.

„Zeg liever, gelukkige Mr. Maurice, hij is ongetrouwd en leeft van een aardig pensioentje."

Mr. Devigne zei niets, maar kuchte even.

Mr. Liénard had kamers op de tweede verdieping van een huis, zoo gelijk aan al de andere in die straat, dat het zich alleen door zijn nummer onderscheidde. Hij opende de deur met zijn huissleutel en ging de trap op, steeds zijn „chanson" neuriënde, maar heel zacht, om de andere bewoners niet te storen.

Op de eerste verdieping werd een deur geopend en een zachte vrouwenstem vroeg:

„Bent u het Mr. Liénard?"

„Oui, mademoiselle Thérèse, c'est moi. De beste van alle mannen en geheel tot uw dienst."

„Wilt u niet een kop chocola komen gebruiken, Mr. Liénard?"

Melle Thérèse Dalvin stond in de open deur van haar kamer, slank en statig. Het licht achter haar viel zacht op haar bleek vriendelijk gezicht. Mr. Liénard vond haar charmant en het speet hem dat hij zijn anjelier aan de caissière gegeven had — neen, dat niet, maar 't speet hem dat hij niet nog een anjer voor Melle Thérèse had.

„O, mademoiselle, niets zou mij aangenamer zijn! Uw chocola is gelijk aan een godendrank!"

„O, Mr. Liénard, wat bent u royaal met mooie woorden," berispte Melle Thérèse. Al pratende in Melle Thérèse's salon werd de chocola uit fijne kopjes gedronken.

Dit kopje chocola elken Woensdagavond was een vaste gewoonte geworden, evenals het samen eten van „les Quatre" in het kleine restaurant. Eén onderwerp was er waar ze nooit genoeg van hadden.

Iederen Woensdagavond spraken ze over oorlog — deze lieve, zestigjarige, ongetrouwde vrouw en het donkeroogige, grijze vijfenzestigjarige mannetje. Melle Thérèse was van een krijgshaftig geslacht. Haar grootvader had zich onder Napoleon onderscheiden en ook haar vader was met hart en ziel militair geweest.

Aan den muur van haar salon hingen enkele souvenirs van dien glorierijken tijd. Boven den schoorsteenmantel hingen haar vaders sabel en twee met zilver gemonteerde pistolen. Ook, netjes omlijst, zijn aanstelling tot officier op perkamentpapier. Aan den tegenovergestelden muur hing het geweer van haar grootvader.

Hoewel ze zoo vaak over oorlog en helden spraken, had Mr. Liénard nooit het verhaal van den uhlaan aan Melle Thérèse gedaan. Jaren geleden had zij hem eens gevraagd hoe hij die orde van het Legioen van Eer gekregen had, maar hij had de vraag ontweken.

„O, Melle," had hij gezegd, „vraag er mij niet naar! Het was een bloedig gevecht en ongeschikt voor damesooren."

Daarna had Mr. Liénard zelden zijn orde aan.

Vanavond toen hij zijn jas losknoopte, zag Melle Thérèse ze op zijn borst glinsteren. „U hebt uw orde aan, Mr. Liénard. Wat een plechtig oogenblik moet 't geweest zijn toen uw generaal het u, in tegenwoordigheid van het geheele regiment, op de borst spelde!"

Mr. Liénard zei niets.

„Het was toch uw generaal?" hield Melle Thérèse aan.

„Ja, mademoiselle," zei hij kinderlijk, „ja." —

Melle Thérèse zag dat hij niet gaarne over de decoratie sprak en zweeg er verder over. „U bent als mijn vader, Mr. Liénard; hij wilde nooit over zijn heldendaden spreken." Een pijnlijke trek kwam op het gezicht van Mr. Liénard.

„Dat past een Fransch soldaat niet, Melle," zei hij, opstaande.

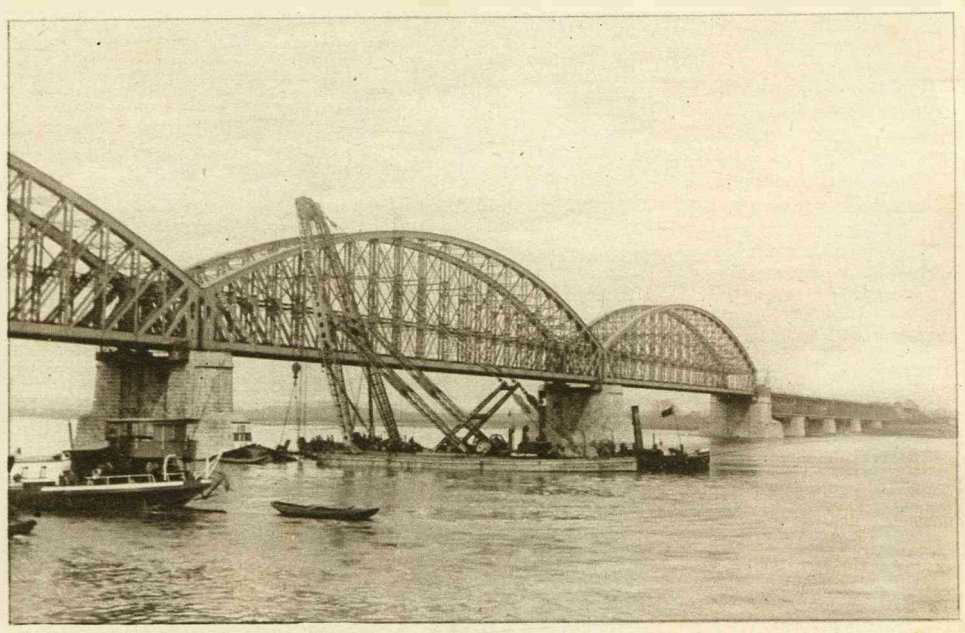
Hij nam kort afscheid en verliet bijna haastig de kamer. In zijn kamer op de bovenste verdieping gekomen, stak hij vlug 't gas op en deed dadelijk de orde af. Hij legde ze in een zwart leeren étui en drukte het nijdig dicht. Toen keek hij ontstemd zijn slaapkamer rond. Er was niets bizonders in die kamer. Alleen hing er boven zijn bed een groot portret van Napoleon en een gravure, den Markies de Lafayette

DE AMSTERDAMSCHE DAMES ZWEMCLUB.
Verleden week herdacht de Amsterdamsche Dames Zwemclub haar 2-jarig bestaan. Ter viering van dit jubileum werd een zwemwedstrijd gehouden, waarvan wij hierboven een nummer in beeld brengen dat werd uitgevoerd door gecostumeerde meisjes.

AMSTERDAMSCHE-HOOGE-BRUGGEN-MISÈRE.
Wat een onzalige dingen de hooge bruggen in onze hoofdstad zijn, weet ieder die er eens een bezoek bracht. Vooral voor het verkeer met wagens zijn ze dikwijls groote hinderpalen. Zoo gleed een dezer dagen een vleeschtransportwagen terug bij het oprijden van de brug over de Prinsengracht, waardoor de wagen omsloeg en de lading op straat viel. (V.F.B.)

EEN GEZONKEN LICHTER.
Het lichten van een in de nabijheid der Spoorbrug te Nijmegen gezonken lichter, die, doordat ze in botsing kwam met den middelsten pijler van de brug, doormidden brak. De opvarenden werden allen gered. Het boven water brengen geschiedt op kosten van den eigenaar.